

geklaagd wordt, dat we voor ons vele goede geld bij onderwijs nog zoo weinig gekregen hebben, dan dreigt het gevaar, dat van Overheidswege wordt ingegrepen, dat aan de scholen een leerplan wordt opgelegd. En daar schuilt dan weer voor de vrijheid van beweging bij het onderwijs een groot gevaar in. We zijn besliste tegenstanders van dat „van boven af”. En daarom zal menigeen zich er over verheugen, dat men den roep om oriëntering in dezen ook in onze kringen heeft opgevangen. Zoo zal er in de z.g. herfstvacantie een Paedagogische Conferentie voor het Chr. Lager Onderwijs worden gehouden, onder leiding van Prof. Dr. J. Waterink. Er zal daar worden gesproken over de principiële grondslagen, de wettelijke en de praktische mogelijkheden van de Onderwijs-nieuwling, terwijl dan meer in het bijzonder zullen worden besproken de vakken: Taal, Geschiedenis en Rekenen op de Chr. School. Als ik nu nog de sprekers noem: Prof. Waterink, de hoofdinspecteur Van Nes, de heer Stemerding, Dr. Kalsbeek en de inspecteur Van der Zweep, dan zal menigeen goede verwachtingen gaan koesteren.

De Conferentie wordt gehouden: 27—29 October op de Ernst Sillem-Hoeve. Men kan zich voorloopig reeds aanmelden bij J. Nauta, M. H. Trompstraat 9, Amsterdam (W.).

G. MEIMA.

UIT DE BUITENLANDSCHE KERKEN

De Synode in Amerika wederom in zitting.

V.

Over rotatie en „aanslagen”.

Het is merkwaardig hoevele echo's van wat gehoord wordt in Nederland — in den kring der Gereformeerde Kerken — in onze kringen weerklinken. Zoo was er bij ons zoowel als in Nederland het vraagstuk aan de orde, of afvaardiging naar de Synode naar toerbeurt zou wezen, of niet. Reeds is er meer van dat „toerbeurten” onder ons dan in het land der Vaders. De Synode van 1938 b.v. heeft naar men beweerde geen enkel deputaat die lid was der Synode van het vorige jaar. Zelfs zijn er Classes, die een besluit passeerden, dat zij niet tweemaal aaneen dezelfde deputaten mochten afvaardigen ter Synode. Er kwam echter verzet. Vandaar dat de zaak ter Synode ter sprake kwam. Classis Pella waarschuwde ernstig tegen de zoogenaamde rotatie of afwisseling. Zeker onder de inspiratie van Ds I. van Dellen, die er ook in „De Wachter” tegen getuigde. Ook van andere zijden kwam verzet. Er was een warm debat over de zaak. Onder anderen nam daaraan deel ouderling J. Verbrugge Sr. die afkomstig is van Wilnis. Hij bracht ter sprake, hoe eerst in de tweede helft der 18de eeuw, toen het kerkelijk leven almeer en meer inzook, en men op „cerebantjes” jacht maakte, men in Nederland begon met afvaardiging en deputaatschappen naar toerbeurt. Doch dat bleek te zijn „een middel erger dan de kwaal”. Ook de professoren Hepp en Dijk werden aangehaald als bewerdend dat tegen zulke rotatie of toerbeurten niet ernstig genoeg kon worden gewaarschuwd.

Men zal zich zeker afvragen wat de Amerikaanse Synode besloot. Zij passeerde een tweeledig besluit. Allereerst werd geconstateerd dat onze Kerkenorde in de Artikelen 41 en 50 de Classes niet verplicht tot een bepaalde methode in het kiezen van deputaten ter Synode. En in de tweede plaats, met het oog op het welzijn der kerken adviseerde de Synode tegen de „rotary method” in het kiezen van afgevaardigden naar de Synode.

Of de tweede zaak waarover wij wenschen te schrijven in dit artikel ook een soort „echo” is van wat men in Nederland hoorde, betwijfelen wij. We hopen althans dat men daar geen behoefte heeft aan discussie erover. Wij herinneren ons ten minste niet, dat men daar, ten minste in de Gereformeerde Kerken, disputeerde over wat wij hier in Amerika — schrik niet — aanslagen, kerkelijke aanslagen, noemt. Daaronder verstaan wij verplichte bijdragen voor kerkelijke kassen. En wij gebruiken dien term „aanslagen” of verplichte bijdragen, (met het Engelsche woord „assessments”), tegenover den term quota, waaronder men verstaat een minder bindende bijdrage. D.w.z. wel een zedelijke verplichting, maar toch niet positief bindend, zoodat als men de quota niet betaalt, ze niet als „schuld” kan worden aangerekend. Wat wel het geval is met de assessments of aanslagen.

In de Christian Reformed Church rekent men als „aanslag” de bijdragen of collecten van de kerken, verwacht voor onze Theol. School en de Emeritus Kas. Maar ten opzichte van de zending spreekt men tot hiertoe van een „quota”. Dat is wel vreemd niet waar? Indien men in de Kerk van „schuld” kan spreken, dan betreft dat zeker de zaak en taak der zending. Sprak men al niet vóór 75 jaren in Nederland van „de eerschuld der zending”? De zending is in elk geval een zeer bindend

iets, in elk geval niet minder bindend dan verplichtingen omtrent de School der Kerken of hare Emeriti of Synode. Daarom, indien men toch dat woord „aanslag” wil gebruiken, we zien niet waarom men dat ook niet op de zending toepast. Zoo doen onze broeders der Protestantische Gereformeerde Kerken, die onder leiding van Ds H. Hoeksema een apart standpunt innemen. Het probleem der Algemeene Genade leidde hiertoe, iets waar we hier natuurlijk niet op ingaan.

Gezegde Kerken nu passen „aanslag” ook toe op de zending. Zoo lezen we in het „Kort Verslag” harer Classis, in zitting gedurende Juni 1938: „Besloten den aanslag voor Needy Churches te verhoogen van 6 tot 7 dollar per huisgezin... Besloten om door den president (der Classis) de kerkleden te vermanen om zoo spoedig mogelijk den aanslag voor Zendingkas te betalen. De president doet dit onomwonden”.

„Needy Churches”, zooals elk die 't Engelsch verstaat, weet, beteekent: „Hulpbehoevende Kerken”. We hebben persoonlijk reeds jaren aaneen gewaarschuwd tegen de onschijnlijke, d.i. niet in de Heilige Schrift gevonden termen, aanslag of quota, en vooral tegen het onderscheid dat men maakte tusschen assessments en quota. En tot onze blijdschap besloot de Synode, wier handelingen we hier beschrijven, om eene commissie te benoemen om de zaak in studie te nemen. We zijn in elk geval dus een stap verder in goede richting, voor zoover Amerika betreft. Gelukkig Nederland, indien men zich niet druk behoeft te maken over iets dergelijks.

Toch kunnen we niet nalaten om onze bewondering uit te spreken dat de bovengenoemde Protestantische Gereformeerden zeven dollar per gezin bijdragen voor hulpbehoevende kerken. Hoe staat het er op dit punt bij in Nederland? In elk geval zijn wij in de Christian Reformed Church niet zoo vrijgevig. Hier is het lijstje van assessments en quota's, pas aangenomen door de Synode van 1938. Misschien dat men het in Nederland met belangstelling bestudeeren zal.

Van de kerken verwacht men, per jaar, per gezin:

Voor Calvin College en Seminarie	8 3.00
Voor het Emeritus Fonds	1.75
Synodale onkosten	0.25
Kerkuitbreiding	1.50
Subsidie voor zwakke kerken	2.00
Indiaansche en China zending	4.05
Joden Zending	0.75
Kerkhulp (voor gebouwen, enz.)	0.50
Zuid-Amerika steun	0.10

Wat de z.g.n. Inwendige Zending betreft, die de fondsen voor de bovengenoemde kerkuitbreiding en subsidie voor hulpbehoevende kerken beheert, zij is sterk gecentraliseerd. In een comité, waarvan de leden in of dicht bij Grand Rapids wonen. De Heidenzending bestaat uit afgevaardigden van elke onzer achttien Classes. Behalve drie leken-deputaten. Een gewijzigd Reglement voor deze deputaten werd verschoven naar de volgende Synode. Wat ook het geval is met het voorstel, om een zendingsveld in Nigeria, Afrika, over te nemen. Men weet zeker, dat onze kerk reeds zending drijft onder de Indianen in het Zuidwesten onzes lands, en in China. Wat laatstgenoemd land betreft, onze hoofdpoot, te Jukao, Kiangsu provincie, boven Shanghai, zij viel in de handen der Japannezen, verleden 19 Maart. Een duizendtal Chinezen, meestal vrouwen, vonden toevlucht en voeding in onze zendingsgebouwen, gedekt door onze Amerikaanse vlag.

HENRY BEETS.

Grand Rapids, Mich., 18 Juni 1938.

Berichten.

De Belijdeniswijziging door de Presbyteriaansche Kerk in Noord-Amerika.

De generale synode van de Presbyteriaansche Kerk, samenkomende te Meridian, Mississippi, 21 Mei j.l., besloot met 151 tegen 130 stemmen tot weglating van twee passages van de Geloofsbelijdenis, die de Gereformeerde leer der praedestinatie bevatten. De bijstemming geschrapt gedeelten zijn: „Door het besluit van God zijn ter bevoening van Zijn heerlijkheid sommige menschen en engelen voorbeschikt tot eeuwig leven, en anderen verordineerd tot eeuwig dood” (Hoofdstuk III, par. 3); „Deze engelen en menschen, die aldus zijn voorbeschikt en verordineerd, zijn op bijzondere en onveranderlijke wijze bepaald; en hun aantal is zoo zeker en bepaald, dat het niet kan worden vermeerderd noch verminderd” (Hoofdstuk III, par. 4). De weggelaten passages werden door verschillende predikanten beoordeeld als een „overtroeven” der Schrift, dat „onze predikanten steeds in het defensief houdt”.

Andere commissieleden verklaarden dat deze passages „de hoeksteen van het geloof der kerk” vormen.

In het aanvaarden van dit voorstel der tusschen-tijdsche commissie inzake voorgestelde wijzigingen in de geloofsbelijdenis en de catechismi, heeft de generale synode een stap gedaan die in zooverre juist is vermeden door de nu afvallige noordelijke kerk.

Meer bemoedigend is het laatste bericht, dat de synode eenstemmig besloot, te verwerpen het voorstel om weer lid te worden van den in meerderheid modernen Federalen Raad van Kerken van Christus in Amerika. Een volledig verslag van de voornaamste handelingen der synode zal verschijnen in het Juli-nummer.

(„The Presbyterian Guardian”, Juni 1938.)

Een plan tot kerk-vereeniging in de V. S.

De hedendaagsche ijver voor kerk-eenheid zal het voornaamste onderwerp vormen op de 150ste generale synode van de Presbyteriaansche Kerk in de V. S., die voor den zittingsduur van één week bijeenkomt in de reusachtige Convention Hall te Philadelphia, op Donderdag 26 Mei. Drie afzonderlijke voorstellen tot vereeniging met andere godsdienstige lichamen zullen worden overwogen.

Een resolutie, aanvaard door het generale convent der Protestantische Episcopalsche Kerk in October l.l., waarbij de Presbyteriaansche Kerk in de V. S. werd uitgenodigd om in te stemmen met een formeele verklaring van „haar doel om een organische unie tot stand te brengen tusschen hare respectievelijke kerken”, zal worden overhandigd aan de synode door de commissie tot Kerksamenwerking en -vereeniging.

Van deze commissie, die de resolutie gedurende verscheiden maanden heeft bestudeerd, wordt verwacht dat zij een antwoord zal aanbevelen, en als gewoonlijk verwacht men van de commissieleden, dat zij voor de aanbeveling zullen stemmen.

De kwestie der kerk-eenheid zal opnieuw aan de orde gesteld worden door het rapport van de commissie over een resolutie, die een jaar geleden werd aangenomen door den kerkeraad van St. Paul, waarbij de synode verzocht werd „met instemming te overwegen het voorstel van Dr E. Stanley Jones, dat de protestantsche kerken van Amerika zich vereenigen om te vormen 'de kerk van Christus in Amerika'”. Men zal zich herinneren dat Dr Jones is de bekende modernistische zendeling en voorstander van een onbeperkte kerk-vereeniging. In zijn plan zouden de verschillende kerken hun eigen namen behouden, maar niets anders.

Eveneens zal door de commissie een rapport worden uitgebracht over plannen voor het organiseren van een wereld-concilie van kerken, dat alle niet-Roomsche en verondersteld christelijke groepen in de wereld omvatten zou. Het voorstel gaat niet in de richting van een organische vereeniging, maar in die van een wereldfederatie, gelijkvormig aan den federalen Raad van Kerken van Christus in Amerika.

(„The Presbyterian Guardian”, Juni 1938.)

L. D.

STEMMEN UIT ONZE KERKEN

Drachten.

Hooggeachte Prof. Schilder,

Met begrijpelijke belangstelling las ik in „De Reformatie” van 22 Juni l.l. uw artikel over „Rechtszekerheid”, naar aanleiding van de procedure in de zaak-Drachten. Met de door u gemaakte opmerkingen ben ik het geheel eens. Echter moet ik eenige kantteekeningen maken bij den zin „al is de schorsing nu opgeheven en daarmee het gevaar van een acuut conflict in den boezem der Geref. Kerken misschien vooralsnog bezworen”.

Ik spreek ook alleen over het kerkrechtelijke. Welnu, als dit kerkrechtelijk conflict niet acuut blijft — dan is het er niet meer, want dan zal men dit als een precedent beschouwen, waarin het nieuwe kerkrecht in onze kerken formeel geaccepteerd en vastgelegd is. Wilken de kerken dat niet (en dat kunnen ze niet willen) zoo ze wakker zijn en in het kerkrecht bij Gods Woord, de K. O., den aard van ons kerkverband, de historie 1568 tot 1571 — en 1891, vereeniging der beide kerkgroepen willen blijven) dan moet de zaak acuut blijven. Anders wordt het straks een „napleiten”.

Ik heb ook met groote belangstelling kennis genomen van het officieele stuk door u gepubliceerd. Dit is een zeer belangrijk document. Ten eerste is het eigenlijk het eerste stuk dat ons een meer gedetailleerd verhaal geeft over het verloop der procedure. Tot nog toe moest men slechts op korte berichten of „on dit's” afgaan, maar voor de rest bleef alles in het duister. Aan bezwaarde classes werd op haar verzoek (tenminste aan een die ik ken) geen voldoende inlichting gegeven. En wat nu hier uit dit officieele document blijkt — Prof. Greijdanus wees er reeds op — is de intrede van de hiërarchie van het nieuwe kerkrecht in optima forma. Er blijkt toch uit het document, dat (ik laat, als gezegd, de redenen voor de procedure in het midden) toen de classis op bezwaren van gemeenteleden de zaak was gaan behandelen, zij die aldus behandeld heeft: a. Na onderzoek heeft de classis den kerkeraad veroordeeld. Dat kan. Maar nu b. In plaats van te doen wat de eenige zuivere weg naar ons Geref. kerkrecht geweest zou zijn, n.l. den kerkeraad, nadat men getracht had hem van ongelijk te overtuigen, op te dragen (want zeer zeker hebben onze meerdere vergaderingen gezag en zeggenschap — nooit of te nimmer is dit door mij ontkend — trots al wat valsche voorstellingen mij aanwreven) om zijn fout te erkennen en te herstellen, — daar is men nu hiërarchisch gaan optreden. Precies als de classicale en synodale besturen in 1886! Men is in den boezem van den kerkeraad ingedrongen en heeft — c. van de ker-

1) Lijkt me zeer ernstig; zie „Kerk-leven”, K. S.

keraadsle
vragen e
schors
Wat d
als de k
te voere
verhand
behulp e
had. De
classis) g
maken. E
standige
gemeente
tot refor
En niet
en de c
prov. str
hebben
kerk v
in de
in, dat
daar zij
den volk
regeering
binnendr
ders die
anderen
den volk
lid der
En die
dat „ver
politiek,
heid de
ontloot.
standigh
gaarighe
in het C
(let wel
interpret
handel e
het „Ger
rusten. I
groot de
grote d
interpret
hiërarch
ring de
dan de l
gen opw
trokken
zien te
bezwaren
kwestie
lopen.
wing voe

P.S. E
gaat om
kerkeraa
voorzich
schending
alzo zic
immers
meer dan
komend
verwijde
ik) of do
zich niet
Gods Wo
niet vold
formeele
de mate
maken, v
wegwerp
niet aan
den w-

Hoogge
Als „I
meer dan
uitspraak
Batavia
Rietkerk
desbetref
De hees
in Indi
de N.S.B
tweeërlei
Indische
Het sel
geeringsc
dat die
hier. Zij
dezelfde
democrati
het dat c
zijn, dat
dan de N
ken, als
in de pe
straffen.

Ook des
waar ook
komst ge
Zweden
even goe
parties. Z
aanwijzba
pers geve
beklent
wijsheid
malie, z
onttrokke
Gelukkig
Kerken
Niet te
bezwaren
in zekere
beweging
van overs

licht, dat de
en het voor-
in meerder-
kerken van
slag van de
zal verschij-

, Juni 1938.)

in de V. S.
eenheid zal
op de 150ste
che Kerk in
n één week
tion Hall te
Drie afzon-
met andere
overwogen.
nerale con-
he Kerk in
che Kerk in
emmen met
oel om een
sschen hare
overhandigd
Kerksamen-

e gedurende
, wordt verv-
elen, en als
missieleden,
nmen.

ieuw aan de
van de com-
aar geleden
ad van St.
rd „met in-
van Dr E.
kerken van
en 'de kerk
ich herinne-
dermistische
perkte kerk-
erschillende
maar niets

en rapport
or het orga-
kerken, dat
christelijke
het voorstel
nische ver-
ederatie, ge-
kerken van

, Juni 1938.)
L. D.

KERKEN

a „De Refor-
Rechtsze-
cedure in de
opmerkingen
eenige kant-
schorsing nu
acuut conflict
in vooralsnog

lijke. Welnu,
blijft — dan
dit als een
kerkrecht in
vastgelegd is.
ze niet willen
Gods Woord,
l, de historie
beide kerken-
acuut blijven.

anis genomen
d. Dat is een
eigenlijk het
verhaal geeft
oe moest men
afgaan, maar
an bezwaarde
an een die ik
la wat nu hier
f. Greijdanus
de hiërarch-
recht in
document, dat
cedure in het
gemeentelid-
us behandeld
kerkeraad
laats van te
g naar ons
kerkeraad,
te overtuigen,
n onze meer-
nenschap —
id — trots al
om zijn fout
en nu hiërarch-
sicale en sy-
boezem van
van de ker-
K. S.

kerandsleden een persoonlijke schuldbelijdenis gaan af-
vragen en hen die deze niet wilden geven gaan
schorsen.

Wat de classis had kunnen en moeten doen is om,
als de kerkeraad weigerde de opdracht der classis uit
te voeren, dien kerkeraad schismatisch verklaren en het
verband met die gemeente verbreken, totdat zij (met
behelp der classis) een nieuwen kerkeraad verkozen
had. De kerkeraad had (naar het oordeel der
classis) gefauleerd. De kerkeraad had goed te
maken. Hij ontving de leiding en regering in een zelf-
standige kerk. Hij is een vertegenwoordiging der
gemeente. De gemeente heeft allereerst het recht
tot reformatie. De reformatie komt van binnen uit.
En niet van buiten af. Dat (die reformatie) is het recht
en de eer eener zelfstandige kerk. De classis en de
prov. synode hebben dat recht en die eer geschonden. Zij
hebben zich bezondigd aan de zelfstandigheid van een
kerk van Christus. Een zelfstandigheid immer en immer
in de H. Schrift op den voorgrond gesteld. Denk eens
in, dat in een federatie (en dat is ons kerkverband,
daar zijn we het toch nog allen over eens?) b.v. van
den volkenbond het moderamen van dien bond in de
regering van Duitschland of Engeland zich zou gaan
binnendringen om daar af te gaan zetten de regeer-
ders die zijns inziens zouden hebben gefauleerd en
anderen laten aanstellen die met dat moderamen van
den volkenbond accoord gingen! Ik denk niet dat één
lid der federatie zich zou laten welgevalen.
En die gewelddaad (dat blijft het) en machtsdaad —
dat „verzetten van de wet” — kon destijds hier in de
politiek, maar ook in de kerk, doordat de macht der over-
heid de deuren van de kerk voor zulk een handeling
ontsloot. Maar het bleef een aantasten van de zelf-
standigheid der plaatselijke kerk door de meerdere ver-
gadering. En dat is het nu nog. Nu beroept men zich
in het door u meegedeelde stuk op een interpretatie
(let wel op een interpretatie) van art. 79 en 80. Een
interpretatie die op beslist onjuiste gronden rust. Ik
handel daar nog over in een artikel opgezonden naar
het „Geref. Theol. Tijdschrift”. Ik laat het daarom hier
rusten. Maar in elk geval is zeker, dat voor een zeer
groot deel — wellicht wel, althans hier — het over-
grote deel der kerken van deze nieuwe en onjuiste
interpretatie niets weten wil. Van alle kanten
hiërarchie. De methode zelf en de invoer-
ing der methode. Ik kan dan ook niet anders doen
dan de broeders en kerkeraden en meerdere vergaderin-
gen opwekken, zoo zij bezwaren hebben, zich tot de be-
trokken classis en provinciale synode te wenden en haar
zien te overtuigen van haar ongelijk en anders de
bezwaren voor de a.s. generale synode te brengen. De
kwestie moet nu acuut bliven en mag niet affenga ver-
loopen. Ik heb er in 1936, na Assen, een waarschu-
wing voor gegeven en geef die nu weer.

Dr J. VAN LONKHUYZEN.

P.S. Het is duidelijk dat het in het bovenstaande
gaat om de houding der classis. Niet om die van den
kerkeraad. Dat een kerkeraad bij conflict wel uiterst
voorzichtig mag wezen om niet aan een besluit tot
schending van eigen recht en eer mede te werken, en
alzo zich de handen te binden (want die kerk behoort
immers ook tot de classis en doet dus zelf mee) heb ik
meer dan eens aangewezen. Zulk een kerk moet bij het
komend besluit dat haar zelfstandigheid aantast of zich
verwijderen (waarmee feitelijk het verband verbroken
is) of door protest wijzen op den credentbrief, dat zij
zich niet gebonden acht aan zulk een besluit dat tegen
Gods Woord en de K.O. ingaat. Maar al zou zij dit
niet voldoende in acht genomen hebben, dan kan deze
formeele fout van de zijde van den kerkeraad nog nooit
de materiele fout van de zijde van de classis goed
maken, want geen kerkeraad mag zijn eigen recht en eer
wegwerpen. En de meerdere vergadering — mag het
niet aannemen — zelfs al zou het haar gebo-
den worden — zegt Voetius.

Tusschen ja en neen.

Hooggeachte Redactie,

Als „Indisch Verlofganger” heb ook ik uiteraard met
meer dan gewone belangstelling kennis genomen van de
uitspraak inzake de Buchman-beweging door de Classis
Batavia gedaan en niet-gedaan en waarover de heer
Rietkerk te Lisse zozeer teleurgesteld was (zie het
desbetreffende artikel in no. 42 van „De Reformatie”).
De heer Rietkerk vraagt zich af, of die groep-mensen
in Indië anders zijn dan in Nederland, gelijk dit ook met
de N.S.B.-ers het geval blijkt te zijn, gezien althans de
tweeërlei houding van de Nederlandsche en van de
Indische Regeering tegenover deze laatste.

Het schijnt mij niet juist ter verklaring van het re-
geringsoptreden tegenover de N.S.B.-ers van uit te gaan,
dat die N.S.B.-ers daar dan wel anders moeten zijn dan
hier. Zij vereeren namelijk denzelfden leider, hebben
dezelfde principes, zijn even fel in hun afkeer van „het
democratisch stelsel”. Zoo er al eenig verschil is, dan is
het dat de Indische N.S.B.-ers er diep van doordrongen
zijn, dat de Indische Regeering groter bevoegdheid bezit
dan de Nederlandsche en niet schroomt deze te gebrui-
ken, als het er op aankomt om al te felle acties hetzij
in de pers, hetzij op propaganda-vergaderingen, af te
straffen. Dies matigen zij zich in hun optreden.

Ook de Oxford-groep is in Indië m.i. niet anders dan
waar ook ter wereld en het persverslag eener samen-
komst gehouden in Engeland, Nederland, Denemarken,
Zweden enz. zou, met wijziging van namen en entourage,
even goed kunnen slaan op een der vele Indische house-
parties. Zoo er ook hier al eenig verschil met Holland
aanwijsbaar is, dan is het dit, dat er geen kerkelijke
pers gevonden wordt, welke het methodistisch gevaar
beklemtoont, geen kerkelijke instantie, welke hogere
wijsheid weet te verkondigen dan de wijsheid van Ga-
maliël, zoodat de vreemde plant minder aan het oog
ontrokken in den kerkelijken tuin tiert dan in Holland.

Gelukkig zijn er ook in Indië in onze Gereformeerde
kerken „bezwaarde” broeders.

Niet tegen de Oxford-Groep-Beweging zelf gaan hun
bezwaren. Integendeel, zij verheugen zich over dit réveil
in zekere kringen. Ook ontkennen zij niet, dat er in deze
beweging goede elementen schuilen. Ja zelfs zijn zij er
van overtuigd, dat in onze Kerk veel gevonden en niet-

gevonden wordt, waarvan we in de Oxford-Groep-Bewe-
ging een reactie hebben te zien. Neen, hun bezwaren
gaan tegen die broeders en zusters en vooral broeders-
ambtsdragers (waaronder eenige predikanten), die —
met verzaking van art. 28 onzer geloofsbelijdenis — hun
gaven en krachten stellen in dienst van de Oxford-Groep-
Beweging, in haar het middel bij uitstek zien om te
„getuigen”, hun geloof te „belevén” („waar de Kerk te
dor-dogmatisch voor is”); die in woord, daad en ge-
schrift de Oxford-Groep-Beweging als HET geneesmiddel
voor alle kerkelijke kwalen aanprezen, kerkhervormers
willen zijn op een manier, welke Dr Kuyper eens met
„averechtsche wijsheid” betitelde.

Ook gaan de bezwaren tegen Kerkeraden, die klagende
broeders afscheepten met een „ja en neen”. „Wees toch
voorzichtig en verdraagzaam, broeder, er is al zooveel
twist en tweedracht in de wereld, bovendien als u ziet
op onze Kerk.....”

Welnu, na ca. anderhalf jaar voorbereiding, heeft de
classis gesproken! JA en NEEN!

„Is u goed Gereformeerd, broeder, gaat u dan niet naar
de Oxford-Groep, het zou u kunnen schaden, of — zoo
u erg vast in uw schoenen staat — ga dan gerust uw
gang, maar het zal misschien tegenvallen!”

„Is u niet Gereformeerd, de Oxford-Groep is prachtig
voor u, de Kerk zal u nog wat „zwaar” vallen!”

Zoo ongeveer was de houding van menig ambtsdrager
in Indië, blijkens mijn ervaring en ik beluister in de
classis-uitspraak iets dergelijks.

Als ik me niet vergis — ik beschik vanwege mijn
verlof niet over de laatste gegevens — had de classis
zich voornamelijk uit te spreken over de vraag, of het
AMBT in onze Kerken verenigbaar is met deelname
aan de Oxford-Groep-Beweging en dat was noodig (een
uitspraak namelijk), daar de moeilijkheid voor den
ouderling-op-huisbezoek nog veel groter kan zijn dan
de heer Rietkerk het zich voorstelt.

De kwestie wordt een ware puzzel, als twee ouder-
lingen (men gaat toch gewoonlijk met z'n tweeën) op
huisbezoek gaan bij een broeder, die lid van de Oxford-
Groep is. De eene ouderling is zelf Groep-man, de andere
is er fel tegen. Het „toeval” wilde, dat een dergelijke
combinatie veelvuldig voorkwam in Indië.

Nu zullen — gewapend met de classieke uitspraak —
beide ouderlingen voortaan eerst eens moeten gaan uit-
vechten of zij den bewusten broeder al dan niet zullen
vermanen. Ouderling A gaat tegen zijn Oxford-principe
in als hij deelname ontraadt en ouderling B acht het
juist zijn dure roeping dien broeder C ernstig te waar-
schuwen.

Het lijkt mij niet aannemelijk, dat de beide ambts-
dragers ooit tot een vergelijk zullen komen inzake de te
volgen gedragslijn ten aanzien van broeder C.

Dr Miskotte, in Semarang een lezing houdend over
den geestelijken achtergrond van den Duitschen kerk-
strijd, wees er op, dat men in Duitschland nooit heeft
geweten, wat een Kerk was en nu, door veel moeite en
lijden heen, tot dat besef kwam.

Zien we, hoe gaandeweg het kerkelijk besef onder ons
vervaagt, hoe zelfs kerkelijke instanties zich zorgvuldig
hoeden voor een principiële uitspraak, dan rijst soms de
angstige vraag of we wellicht teveel in de ruimte leven
en de Koning der Kerk ons eerst in den storm moet
voeren om ons weer te brengen tot vast belijden van ons
geloof en aanbidding van Zijn almacht.

G. GOOSSENS.

Wezep (Gld.)

Vóór en tegen geheime synodes. (III.)

Het debat over de wenschelijkheid, al of niet, van
synodale vergaderingen in het geheim, waarvan we het
verloop wilden weergeven (zooveel dat toegestaan is),
is met de geciteerde stukken niet geëindigd. Het komt
pas aan den gang. In „d'Echo des Vallées” van 21 Janu-
ari 1938 schrijft dhr E. Göldi een ingezonden stuk,
waaruit we het volgende citeeren:

Hoewel ik nooit de zittingen der Synode heb bijge-
woond, heb ik met veel belangstelling de artikelen
gelezen, die in het nummer van de „Echo” van 17
December j.l. over dit onderwerp zijn verschenen en
ik ben het eens met de conclusies.

Naar mijn meening zouden de zittingen slechts
publiek moeten zijn (uitzonderlijke gevallen niet mee-
gerekend) voor wat het informatische deel betreft,
d.w.z. de lezing van het jaarverslag, van de agenda en
aan 't slot van de vergadering om mededeeling te doen
van de voornaamste beslissingen, die genomen zijn.
En ik geloof, dat allen, wien hun kerk, haar waar-
digheid en haar decorum ter harte gaan, er eveneens
door bevredigd zouden worden. Men zou op deze wijze
vermijden, dat vinnige discussies en meeningsbotsin-
gen, die ook wel bij het nastreven van een heilig doel
voorkomen kunnen, en welker ware betekenis helaas
ontgaat aan de eenvoudige belangstellenden, zouden
worden uitgelegd als symptomen van die oneenigheid,
die men met zooveel gretigheid aan het protestantisme
verwijt.

Misschien zou men teneinde de gemeentelieden toch
te laten meeleven in de belangen van hun kerk en van
haar bestuur, van te voren de agenda van de Synode
kunnen publiceren, in de gemeentevergaderingen
de punten van algemeen belang er uit kunnen bespre-
ken, en zoo ten gerieve van de afgevaardigden de
meningen en wenschen van een gewoon gemeentelid,
die soms toch van groot belang zijn, kunnen inzamelen.

Het ligt geenszins in mijn bedoeling ter wille van het
bovenstaande van de belangrijke ruimte van uw ko-
lommen misbruik te maken. Het is mij voldoende u
mijn persoonlijke meening te hebben gegeven.

Hoogachtend,

E. Göldi.

Maar nu komt er ineens een ander geluid. M. Eric
Rollier krijgt in hetzelfde nummer het woord voor
een andere „stem uit onze kerken”. Deze inzender stelt
enkele uitspraken der Heilige Schrift op den voorgrond:

... noch als heerschappij voerende over het erfdeel
des Heeren, maar als voorbeelden der kudde geworden
zijnde. (I Petrus V: 3.)

... maar indien iemand lijdt als een Christen, die
schame zich niet, maar verheerlijke God in dezen deele.
(I Petrus IV: 16.)

... Want er moeten ook ketterijen onder u zijn,
opdat degenen die oprecht zijn, openbaar mogen
worden onder u. (I Corinthhe XI: 19.)

En daarna komt hij terug op wat in „d'Echo” van
17 Dec. geschreven (en door ons in vertaling hier weer-
gegeven) was:

... dat de „openbare vergaderingen der Synode
steeds beperkt in aantal worden.”

Met dezen zin geeft een in de „Echo” van 17 Decem-
ber j.l. verschenen artikel het hoofddoel aan, dat de
voorzitters van de Synode met gesloten deuren zich
voorstellen.

Dat bewijst nogmaals hoe noodzakelijk het was, dat
de ware strekking van wat reeds in een synodale zit-
ting „zonder publiek” was gezegd, alsnog in
het openbaar werd bevestigd door een „getuige”, zonder
wien de lezer van de „Echo” onder den al te gemoede-
lijken en niet erg duidelijken indruk van een vooraf-
gegaane perspublicatie zouden zijn gebleven.

Laten we er de „Echo” voor danken, dat ze haar
rubriek „ingezonden” heeft opengesteld voor de be-
studering van deze belangrijke kwestie, die heeltemaal
niet „misplaatst” is en die alle leden der kerk moeten
kennen, omdat het gaat over hun uitsluiting uit de
Synode.

Het gaat er dus om, vast te stellen of het, teneinde
onze kerk naar haar waren geest in het leven te
houden (en niet maar de kerkelijke organisatie die
dezen naam draagt) beter is, de geloovigen aan-
gaande de problemen hunner kerk in onwetendheid te
houden, een onwetendheid, die dan van boven af met
zorg door een officieel communiqué af en toe in haar
grootte of mindere grootte wordt bepaald, dan wel of
men hem open en rond de waarheid moet laten zien,
en dit door hun het recht te blijven toekennen op de
zittingen van de Synode zich op de hoogte te stellen.

Alle vragen, die op de Synode worden besproken
— en dikwijls zelfs die, welke er niet worden bespro-
ken — gaan de leden der kerk aan
zonder onderscheid, zelfs zonder het on-
derscheid van er al of niet financieel toe te hebben
bijgedragen, omdat de titel geloovige niet voor geld
verkregen kan worden.

Het is weliswaar noodig geweest uitzonderingen te
maken op den regel van vrije toelating tot de Synode
voor de niet afgevaardigde leden. Dat is droevig en
alleen toelaatbaar op voorwaarde dat de onderwerpen
die van de openbare bespreking worden uitgesloten,
slechts bepaalde niet strikt religieuze betrekkingen
tusschen de kerk en de buitenwereld betreffen, en dat
daarentegen al wat haar inwendige leiding en haar
geestelijke belangen betreft, steeds een aangelegenheid
blijve, bij welke bespreking alle leden vrijen toegang
hebben, aangezien zij allen in dezelfde mate er belang
bij hebben trouw te blijven aan de Reformatische
beginselen.

Nadrukkelijk wijst men ons, ons een verwijt makende
van onze onnoozelheid, op de gevaren die onze Kerk
van buiten bedreigen, en men doet een beroep op
methodes, die haar van binnen uit zouden omverwer-
pen, door haar den geest van 't evangelie te ontnemen,
die men dringend noodzakelijk moet behouden. Zulk
een ondergang zou vollediger en jammerlijker zijn
dan onverschillig welke druk of beperking van buiten,
waartegen trouwens wetten bestaan, die ten doel
hebben ons te beschermen.

Tegenstanders te hebben op godsdienstig terrein is
normaal voor een kerk die leeft naast andere kerken,
die eveneens openlijk verkondigen, wat zij voor „de
eenige waarheid” houden. De getrouwheid en de kracht
van ons getuigenis is onze beste verdediging: laten wij
vóór en boven alles er aan denken die te behouden.

Een kerk, die rijk is aan geestelijk leven, en die ver-
antwoordelijke en bewuste geloovigen tot haar leden
telt, kan elke schok van buiten doorstaan, terwijl zij
vast en zeker ten gronde gaat, wanneer haar leden
vervreemd zijn van haar leven, onverschillig zijn ge-
worden jegens haar leiding en afstand gedaan hebben
van hun persoonlijke en gemeenschappelijke verant-
woordelijkheid, door geen kennis te nemen van de
vraagstukken die haar inwendig beroeren, van de
moeilijkheden, die zij moet overwinnen en de gebreken,
die haar ondergraven.

Moeilijk is het te zien waar de Christelijke geest
van een gemeenschap zou zijn, die zich vóór alles
moette zou geven, haar organisatie in te richten ten
faveure van persoonlijke eeroof of van gevoelighe-
den van leden, die „te hoog staan om hun toevlucht
te nemen tot de justitie” tegen de onnauwkeurige
verklaringen en de praatjes van hun medebroeders.
De gaafheid van geweten bij die leden en de zielegroot-
heid, die hun taak vereischt, zouden alleen reeds hen
moeten ontslaan van inmenging der justitie, en hen
vrijwaren voor het gevoel van spijt, daarvan af te
moeten zien. Dat schijnt te duidelijker, omdat het ge-
heele Evangelie ons spreekt van de minachting, de
beledigingen en de vervolgingen waaraan de Christen
noodzakelijkerwijs is blootgesteld.

In heel het streven om te komen tot een dergelijk
stelsel ligt een poging tot overheersching van de ge-
loovigen, die men behoorde te vervangen door de
nederige begeerte hen te dienen.

De prediking is een middel om de gewetens te trek-
ken, maar niet met het doel ze onder een juk te
brengen. De soevereiniteit van het individuele ge-
weten wordt zoo duidelijk geproclameerd in het Evan-
gelie dat een kerk van slavenzielen geen kerk zou zijn.
Pas op godsdienstig gebied de dwang op het geweten
toe, en ge zult de vat er op verliezen.

Waarom zouden de onwetendheid en de onbevoegd-
heid der geloovigen, meer dan in het verleden, reden